

Het herstelverhaal van...

Tom

Wie Tom vandaag de dag tegenkomt bij de Technische Dienst van Point O, weet het waarschijnlijk maar al te goed: zijn weg naar deze plek was allesbehalve vanzelfsprekend.

Een warme jeugd in Geldrop

Tom groeide op in Geldrop in een hecht gezin van vijf: zijn ouders, oudere broer en zijn twee-eiige tweelingbroer, met wie hij altijd al een bijzondere band heeft gehad.

Veel van zijn jeugdherinneringen spelen zich af bij zijn opa en oma. Daar bracht hij samen met zijn broers talloze uren door – een veilige haven in een rustige, liefdevolle omgeving.

Zoekend na schooltijd

Al op jonge leeftijd was Tom terughoudend en die verlegenheid werd tijdens zijn schooltijd alleen maar sterker. Hij voelde zich vaak onzichtbaar en hield zijn onzekerheden voor zich.

Na de middelbare school begon Tom aan een BBL-opleiding in de interieur- en standbouw, maar de start verliep stroef. Hij werd van het ene naar het andere bedrijf gestuurd en vond weinig voldoening in het repetitieve werk. De twijfel aan zichzelf groeide, maar hij deelde zijn gevoelens met niemand. Toen hij uiteindelijk zakte voor zijn eindexamen, voelde dat als een bevestiging van zijn faalangst.

De eerste stappen in het werkleven

Na het mislukken van zijn studie vond Tom via het UWV opnieuw werk in de interieurbouw, dit keer bij kleinere bedrijven. Het werk lag hem beter, maar hij vond geen vaste grond onder de voeten. Na verloop van tijd belandde hij opnieuw in de WW. Een telefoontje van zijn oom bracht verandering: Tom kon bij hem aan de slag in de meubelrenovatie. Het werk beviel. Het geld stroomde binnen en langzaam bouwde hij weer iets op. Toen zijn WW-periode eindigde, bood zijn oom hem een contract aan.

Festivals en verleidingen

Naast het werk kreeg een ander aspect van zijn leven steeds meer ruimte: festivals. Op zijn 21e gebruikte hij voor het eerst ketamine tijdens een festivalweekend. "Het voelde echt alsof je voor het eerst verliefd wordt. Ik was direct verkocht.", vertelt Tom hierover.

Het gevoel greep hem meteen. Alle twijfels en onzekerheden vielen even weg. Wat begon als incidenteel gebruik op festivals, verschoof langzaam naar gebruik op terrasjes en mondde uiteindelijk uit in dagelijks gebruik.

Het keerpunt: confrontaties en crisis

Zijn ouders begonnen signalen op te pikken. Zijn moeder vond zakjes in zijn nachtkastje, maar Tom ontkende alles. Zijn wereld werd steeds kleiner. Zelfs het hondje (Sjors) dat hij had genomen om structuur te vinden, kon hem er niet uit trekken.

Tijdens de coronaperiode bereikte hij een dieptepunt. Zijn moeder belandde met corona in coma en Tom verloor zichzelf volledig in het gebruik. Eén van de gevaarlijkste momenten kwam toen hij onder invloed een rit naar het bos maakte en het bewustzijn verloor. Zijn hond zat nog achterin. Zijn auto raakte total loss. Hij hield zijn rijbewijs, maar even later veroorzaakte hij opnieuw een ongeluk – dit keer raakte hij het kwijt.

Ondanks alles bleef hij thuis de schijn ophouden. Zijn moeder gaf hem een fiets om mobiel te blijven, maar in werkelijkheid gebruikte hij in zijn eentje op straat. Uiteindelijk werd hij bewusteloos gevonden, zwaar onder invloed. Ambulancebroeders spraken waren heel duidelijk: Tom had dringend hulp nodig.

Diezelfde avond nam zijn vader contact op met een verslavingskliniek. Tom startte met dagbehandeling, vastbesloten om zijn ouders te laten zien dat hij het serieus nam. Maar de praktijk was hard: de kliniek zat vlakbij zijn dealer. Na twaalf weken bleek uit een urinetest dat hij nog steeds gebruikte en moest vertrekken.

Van dakloos naar doorbraak

Zijn gezondheid ging steeds verder achteruit. De blaasklachten namen toe en tijdens carnaval kwam Tom opnieuw onder invloed thuis. Voor zijn moeder was dat het breekpunt. Ze waarschuwde hem: nog één keer zo thuiskomen en het is klaar. Niet veel later was het zover. Toen hij weer in verwarde toestand binnenkwam, stond zijn koffer al klaar. Tom werd uit huis gezet.

Twee dagen zwierf hij doelloos over straat. Zelfs op de werkvloer bij zijn oom kreeg hij te horen dat het zo niet langer kon. Het was het moment waarop het besef doordrong: zo kon het niet verder. Voor het eerst nam hij zélf het initiatief om hulp te zoeken, dit keer bij Connection.

Terug naar zijn ouders was geen optie meer. Omdat hij daar nog officieel ingeschreven stond, kon de gemeente hem ook niet verder helpen. Zijn huisarts adviseerde hem om iemand te bellen die hij vertrouwde.

Tom belde een vriendin met wie hij altijd goed contact had gehad. Zij liet hem meteen komen. "Als zij er toen niet was geweest," zegt Tom stil, "dan weet ik niet of ik er nu nog was geweest."

Een nieuw begin in Zuid-Afrika

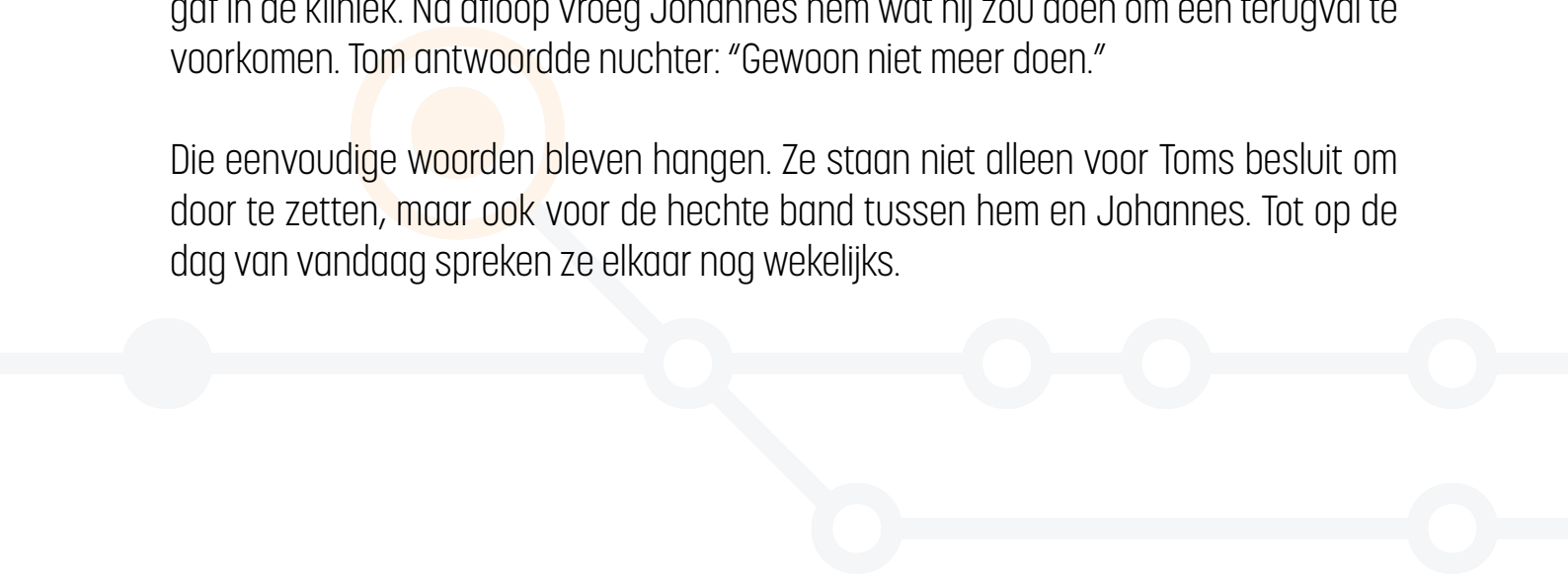
Tom vertrok naar Zuid-Afrika voor een intensief behandeltraject. Bij het afscheid voelde hij voor het eerst een last van zijn schouders vallen. De eerste weken waren zwaar: de afstand van thuis, het verdriet en het afkicken vielen hem zwaar. In de vijfde week werd hij ziek door ontwenningverschijnselen, die hem zwaar belastten.

Na deze moeilijke periode had Tom een gesprek met Johannes, de directeur van de kliniek. Hij kreeg drie opties voorgelegd: de behandeling als een mooie ervaring afsluiten, medicatie tegen somberheid gebruiken, of de knop in zijn hoofd omzetten en zo verdergaan. Samen met de begeleiding koos Tom ervoor om de knop in zijn hoofd om te zetten en zijn behandeling te verlengen. Wat eerst een behandeling van zes weken zou zijn, duurde uiteindelijk twaalf. Tom noemt het zonder twijfel de beste keuze van zijn leven.

Tijdens deze verlengde periode groeide er een bijzondere vriendschap tussen Tom en Johannes. De band die zij opbouwden, maakte zoveel indruk op Tom dat hij besloot een tatoeage te laten zetten met de tekst: "Johannes, gewoon niet meer doen!".

Deze uitspraak verwijst naar een betekenisvol moment na een presentatie die Tom gaf in de kliniek. Na afloop vroeg Johannes hem wat hij zou doen om een terugval te voorkomen. Tom antwoordde nuchter: "Gewoon niet meer doen."

Die eenvoudige woorden bleven hangen. Ze staan niet alleen voor Toms besluit om door te zetten, maar ook voor de hechte band tussen hem en Johannes. Tot op de dag van vandaag spreken ze elkaar nog wekelijks.

Stap voor stap vooruit

Na zijn terugkomst kreeg hij een plek in het safehouse van Point O. Het begin was onwennig, maar al snel vond hij ritme in het dagelijkse leven. Hij begon als vrijwilliger bij de technische dienst. Werken met zijn handen gaf hem rust.

Dagbehandeling werkte minder goed, mede door zijn sociale angst. Maar individuele therapie, waaronder EMDR, bracht verandering. Pijnlijk en confronterend, maar ook bevrijdend.

Van vrijwilliger naar collega

In januari 2025 rondde Tom zijn traject af. Hij wilde verder, niet meer als vrijwilliger, maar in dienst. Die kans kreeg hij – en greep hij met beide handen aan. Tom is nu officieel medewerker bij Point O. Het werk voelt goed, al is het soms wennen om mensen tegen te komen uit zijn eigen tijd in het safehouse. Tegelijkertijd herinnert het hem eraan hoeveel hij gegroeid is.

“Toen ik nog in het safehouse zat, was Carlo er regelmatig niet, waardoor ik zijn plek overnam. Vanaf dat moment ontwikkelde zich echt een passie om samen met mede-fellows praktisch te werken en hen te helpen.”

In het safehouse gaat het veel over het stappenplan, maar hobby's en vrije tijd zijn ook zeker belangrijk voor je herstel. “Ik ben nu eigenlijk altijd bezig en dat helpt mij enorm. Muziek is voor mij ook heel belangrijk. Ik ga daarom ook af en toe naar een concert toe.”

Als je Tom nu zou zien, zou je merken dat hij altijd positief is ingesteld en overal het beste van probeert te maken.

Wat hij anderen wil meegeven die met verslaving worstelen? Zijn boodschap is helder:

”

Wees niet bang om anders te zijn dan de rest. Wees juist bang om hetzelfde te zijn als de rest.

